

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩ ΦΛΕΣΣΑ: ΑΡ. 6

ΣΥΝΟΡΟΝΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Από τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἕως τῆς 1ης Ἰουλίου
Ἐν τῷ ἔσωτ. δρ. 6. Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 8

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μέτρα ἐπιβαλλόμενα κατὰ τῶν ὑλιστικῶν διδασκαλιῶν καθηγή-
των τινῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὑπὸ Μιχ. Ἰ. Γαλανοῦ. — Μασσο-
νία καὶ ἀθεΐα· οἱ ἅγιοι τοῦ Μασσονισμοῦ, ὑπὸ Παναρέτου Χ. Δου-
ληγέρη. — Ἐκθέσεις τοῦ Προεδρείου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀναγνω-
σθεῖσα κατὰ τὴν Ἰεν. Συνέλευσιν τῆς 31 Ἰανουαρίου 1899. — II
«Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» περὶ τοῦ Μασσονικοῦ ζητήματος. —
Ἱερωνύμου Οἰκονόμου Μεγαλοσπηλιώτου, περὶ τῶν σκέσεων νεαρῶν
καὶ ζώντων (συνέχεια καὶ τέλος). — Τοῖς συνδρομηταῖς. — Ἀπό-
στολος καὶ Εὐαγγέλιον τῶν Κυριακῶν 14ης καὶ 21ης Φεβρουαρίου.
— Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν
προσεχῇ ἐβδομάδα.

ΜΕΤΡΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΣΤΙΚΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Α"

Καθὼς ἔλεγεν ὁ Ἰσοκράτης, κατ' ἀνάγκην ἐκ τῶν αὐτῶν
πράξεων καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πρόπου τοῦ πολιτευέσθαι τὰ ἴδια
προκύπτουσιν ἀποτελέσματα.

Ὡς μοι ἐπιτραπῇ νὰ προστίσω ὅτι κράτη, ἐξακολουθοῦντα
νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰς αὐτὰς ἀνοησίας καὶ νὰ διαπράττωσι τὰ
αὐτὰ ἀνομήματα, κατ' ἀνάγκην θὰ ἔχωσι χειρότερα ἀποτε-
λέσματα.

Ὁ πυρετὸς μέχρι τινὸς φέρει μόνον ἐξάντλησιν.

Ἀλλ' ἐξακολουθῶν ἐπὶ πολὺ δύναται νὰ φέρῃ καὶ θάνατον.

Τοιοιούτοῦ καὶ αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ πάθη τρέφονται διὰ
τῆς συνεχείας.

Ὁ προσέχων νὰ εἶνε ἐκάστοτε φρόνιμος γίνεταί ὅλον ἐν
φρονιμώτερος.

Καὶ ὁ φιλοδοξῶν νὰ εἶνε ἐκάστοτε ἀνόητος γίνεταί ὅλον ἐν
ἀνοητώτερος.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνοησία φέρει εἰς τὴν ἀθλιότητα, διαρκαστέ-
ρα, ἄρα καὶ μεγαλειότερα ἀνοησία μονιμοποιεῖ, ἐπομένως καὶ
ἐπιτείνει τὴν κρατοῦσαν ἀθλιότητα.

Ὅταν τις ἐπιμένῃ εἰς τὰ σφάλματα, ἡ βλάβη δὲν ἐξακα-
λουθεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐξάνει.

Ὀλίγον δηλητήριον ὀλίγον φαίνεται νὰ προσενῇ κακόν.
Ἀλλὰ τὸ ὀλίγον τοῦτο, ἐξακολουθεῖν καθίσταται πολὺ, καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἶναι ὁ θάνατος ἐκ χρονίας δηλητηριάσεως.

Τὸ προσθέτειν κακὸν εἶναι ἅμα ἴσον τῷ προσθέτειν κακὸν
ἀνώτερον. Διότι εἰς τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνωνται τὰ κακὰ δὲν
υπάρχει μόνον προσθήκη, ἀλλὰ καὶ ἐξόγκωσις. Καὶ ἐν αὐ-
ξάνῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν, ἀλλὰ αὐξάνει καὶ τὸ μέγεθος τῶν.

Καὶ τώρα εἰς τὸ προσέμενον.

Ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν βελτίωσιν τῆς καθέλου ἡμῶν κατα-
στάσεως.

Ἀλλ' οἱ πόθοι σώζουσι τότε μόνον, ὅταν ἔργα ἀνάλογα
συνακολουθῶσι.

Διαφορὰ πράξεων διάφορα θέλει δημιουργήσῃ ἀποτελέ-
σματα.

Ἐάν θμως ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸ νὰ ἐπιθυμῶμεν μόνον τὴν
μεταβολὴν, ἐμμένωμεν δὲ εἰς τὰς αὐτὰς ἀμαρτίας καὶ τὴν
αὐτὴν ἐξακολουθῶμεν ὁδόν, κατ' ἀνάγκην ἡ ἐξακολουθοῦσα
ἀφροσύνη θὰ ἐπιτείνῃ τὴν ἀθλιότητά μας, καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν
πράξεων χειρότερα καὶ ὀλεθριώτερα θὰ ἐπακολουθήσωσιν ἀπο-
τελέσματα.

Ἀλλὰ διαφορὰ πράξεων δὲν θέλει ἐπέλθῃ, ἐάν δὲν ὑπάρ-
ξῃ καὶ διαφορὰ φρονήματος καὶ ἡθους· ἡ διαφορὰ δὲ αὕτη ἡ
πρώτη, ἡ θεμελιώδης, ἡ κυρία, εἶναι ἀδύνατος ἐάν δὲν ἐπι-
κρατήσῃ παρ' ἡμῶν ἄλλο πνεῦμα ἐκπαιδεύσεως, πνεῦμα ζωῆς
καὶ ἀνασυνθέσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπικρατήσαν μέχρι
τοῦδε, τὸ ὅποιον δικαίον εἶναι νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πνεῦμα
παρὰ λυσίας καὶ ἀποσυνθέσεως.

Τὸ ἔργον τῆς μορφώσεως χρηστῶν χαρακτήρων καὶ ψυχῶν
ἐμπνευσμένων ὑπὸ τοῦ κράτους τοῦ καθήκοντος ἐν αὐτῷ εὖρε
παρ' ἡμῶν ἐχθρόν, τὴν ἐκπαιδεύσιν. Καὶ τὸ βαρύτερον πταῖ-
σμα λαοῦ καὶ πολιτευομένων τοῦτο πρὸ πάντων ὑπῆρξε, τὸ
ὅτι ἐπέτρεψεν νὰ κἀθηνται εἰς ἔδρας τῶν παιδευτηρίων ἡμῶν
ἄνδρες, οἵτινες, ξένοι πρὸς τὴν ἀληθὴ ἐπιστήμην καὶ κοῦφοι
πρὸς τὴν γλῶσσαν τῶν εὐγενῶν συναρρημάτων, ὑπὸ ἔποψιν
μὲν γνώσεως ἐστρέβλωσαν πολλὰς διανοίας, ὑπὸ ἔποψιν δὲ

μορφώσεως πλείστας διέστρεψαν και διέβησαν ψυχάς.

Κατηγορούνται οι άρχοντες ήμων και οι υπάλληλοι ότι δεν φυλάττουν δικαιοσύνη και δεν γνωρίζουν καθήκον και χρηστότητα. Κατηγορούνται επίσης πολλοί οί έπιστήμονες, ότι, αντί να εργάζονται έκαστοι εις τας αίσεις πύλης προς φωτισμόν και ήθικοποίησιν του λαού, ή άδιαφοροῦσιν, ή και προηγούνται εν τή δόξη τής άπωλείας, κυρυφαί εις τας ήμιλλας τας πονηράς.

Άλλ' άρχοντες, υπάλληλοι, έπιστήμονες, εξέχον εν τού Έθνικῷ ήμῶν Πανεπιστημίῳ· ὅσοι καί αν εὐθύνωνται κοινωνία καί πολιτεία εις τήν θλιβεράν αὐτῶν διάπλυσιν, ή μαρμαίτερα δι' αὐτήν εὐθύνη δικαίον εἶνε να επιρριφθῇ εις τήν μικρακτικήν επίδρασιν τής πανεπιστημιακῆς διδασκαλίας.

Οὕτε πριν βεβαίως ήσαν ἄρτια καί ἀμεμπτα τὰ παρ' ήμῖν πρόβλημα. Άλλὰ τό έκρυβμον αὐτῶν καί τό ἀνώμαλον ἐπέταθ' ἀπό τής τελευταίας ίδίως εἰκοσαστίας. Κατ' αὐτήν ή κοινωνική καί πολιτική διαφθορά έχώρησε καλπάζουσα· ή διαφθορά δὲ αὕτη δὲν συμπίπτει ἡπλῶς, ἀλλ' εἶνε τό ἥμισον καί ἀναγκάσιον ἀποτέλεσμα τοῦ ὕλιστικῷ πνεύματος, τό ὁποῖον ἐν περισσείᾳ διεχρήθη ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου εις μέγα μέρος τής σπουδαζούσης νεότητος, καί δι' αὐτῆς ἐπειτα εις τας διαφόρους λαϊκάς τάξεις τῶν πόλεων, τῶν νήσων, τῶν χωρίων.

Ζητοῦσι τινες τὰ αἴτια τής εξαθλίωσεως καί τής καταισχύνης ήμῶν εις ταῦτα ή ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα τής πολιτείας, τοῦ ναυτικοῦ, τοῦ στρατοῦ. Ἡμεῖς δὲν θά ὑπεραπολογηθῶμεν αὐτῶν. Άλλ' εις τήν σειράν τῶν ὑπευθύνων ὡς πρῶτοι ἔνοχοι δὲν να ταχθῶσιν ἐκεῖνοι οἱ καθήγηται τοῦ Πανεπιστημίου, αἵτινες κατὰ τήν τελευταίαν εἰκοσαστίαν ἐδίδαξαν τήν Δαρβινικήν ὑπόθεσιν παρεμφομένην κατὰ τὰ ὕλιστικά ἀγρυπνήματα καί ἤγουνσαν εις τήν ἀθείαν καί ἀπιστίαν.

Ότε ὁ καθήγητής τής Ἱατρικῆς Σχολῆς κ. Χωχίος ἀνελάμβανε να ἀμείψῃ τὰ πρῶτα περὶ Δαρβινισμοῦ μαθήματα εις ἐκάτοντάδας φοιτητῶν, ἐνόμιζεν ἴσως ὅτι προσφέρει ὑπηρεσίαν εις αὐτοὺς καί ὅτι εἶνε ἄξιος εὐγνωμοσύνης. Οὐδὲ θέλωμεν ήμεῖς να πιστεύσωμεν ὅτι τὰ μαθήματα ἐκεῖνα ὑπεγέρρευσεν ἀπλή μανία αὐτοδιαφημίσεως. Ἐάν ὅμως τό τέρας τοῦ ὕλισμοῦ ἀρῇ να περιωθῇ ἐν αὐτῷ μέρος τι συνειδήσεως, ἐλπίζομεν, πρὸς τιμήν του, ὅτι δὲν θά εἶνε ἀπηλλαγμένος ἐλέγχων καί τύψεων. Διότι τὰ διδάγματα τοῦ δὲν ἐδίδαξαν μόνον τήν ἐπιστημονικήν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καί ἐνόμισαν καί ἐνέκρωσαν τό θρησκευτικόν συναίσθημα εις τας καρδίας τῶν φοιτητῶν, οἵτινες μετ' οὐ πολὺ ἐγενήσαν δρώντα τής ἑλληνικῆς κοινωνίας καί πολιτείας μέλη, ποῦ δὲ φέρει ή θρησκευτική ἀδιαφορία καί ή ἀπιστία ἐν ἥτῳ δύσκαλον να γνωρίζῃ.

Κατὰ τὸν μέγαν νομοθέτην Πορταλίς, αἱ θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας παραλίσσιν τὸν συνέχοντα τοὺς πόλιντας ἡθικὸν δεσμεῖν, ἀποξενώνουσιν τήν εὐαισθησίαν, ἐνισχύουσιν τὰς ἰδιοτελεῖας βροπῆς, δόξῃ τὸν ἄνθρωπον εις τὸν ἐγωισμόν, αἵρει πάντα φραγμὸν ἐπὶ τῶν κτηνωδῶν τοῦ ἀνθρώπου ὀρέξεων, ἐμπνέει εις τήν νεότητα τὴν ὑπεροψίαν, διὰ δὲ τής ἀκο-

λασίας τῶν πεποισήσεων ὁδονεῖ τοὺς λαοὺς εις τὴν ἀκολασίαν τοῦ ἐγκλήματος καί παραλύνει πάσας τὰς κοινωνικὰς δυνάμεις διὰ τής βεβηλώσεως τῶν συνειδήσεων.

Κατὰ τὸν Ἰκαίτε αἱ ἐποχαί τής πίστεως ἀνυψοῦσαι τὸ φρόνημα καί ἀποτρέφουσιν τοὺς καρποὺς αὐτῆς γίνονται ἐποχαί δόξης καί προόδου, ή δὲ ἀπιστία δημιουργεῖ τὰ μικρά, τὰ ἀδύνατα καί ἐγωιστικά πνεύματα.

Καί κατὰ τὸν Ἰούλιον Σίμων αἰσχυραὶ πεποισήσεις πίστεως διαμορφώνουσιν μεγάλους πολίτας καί μεγάλους λαοὺς, καταπίπτει δὲ καί ταπεινοῦται τὸ λαϊκὸν φρόνημα, ὅπου ἀποξηραίνονται τής πίστεως αἱ πηγαί.

Τῆς ἀληθείας ταύτης ἐνομίσαμεν ὅτι θά λάβωσιν ὑπὸ ὄψιν τῶν τῶρα τοῦλάχιστον οἱ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὁμόφρονες τοῦ κ. Χωχίου καθήγηται. Μῖνον οἱ ἀμετανόητοι δύνανται σήμερον να μὴ ἀναγνωρίζωσιν ὅτι ή ἐξακολούθησις τής διαδόσεως ἀντιθρησκευτικῶν δοξασίων ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου εἶνε τό χειρότερον κακοῦργημα, ἐξ ὧν δύνανται να διαπραχθῶσιν ὅχι μόνον κατὰ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ καί κατὰ τοῦ μέλλοντος ήμῶν ἐν τῷ γενικῷ δὲ ὄργανῳ πρὸς διόρθωσιν βασιζομένην εις τήν ἐνίσχυσιν τοῦ ἡθικοῦ, ἔρα καί τοῦ θρησκευτικοῦ συναίσθηματος, ἡλπίσαμεν ὅτι ἀδιόρθωτοι θά ἔμενον ἄνδρες, ἐφ' ὧν ἐφρονοῦμεν ὅτι δὲν ἐξέλιπε πᾶν αἶσθημα φιλοπατρίας. Άλλὰ τὰ ὕλιστικά τέλματα εἶνε, καθὼς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πραγμάτων, θανασιμῶς ἀθέτιστα, καί ὅπου ἐπὶ μικρὸν ληνθήσῃ, τὸ καθήκον οὔτε φύεται πλέον, οὔτε ἀνθεί. Καί ἰδοὺ ὅτι ή αὐτὴ ὁμάς καθήγητῶν, ἥτις ἐδηλητηρίασε τό ἔθνος διὰ τῶν διδασκάλων τοῦ ὕλισμοῦ καί ἐπρωτοστάτησεν εις τήν νέκρωσιν τοῦ καθήκοντος ἐν τῷ κόσμῳ τῶν λογίων καί ἀνεπτυγμένων τάξεων, ἰδοὺ ὅτι ή αὐτὴ ὁμάς, πολλῇ κινδυνωδεστέρᾳ ἐκείνων, αἵτινες δικιτῶνται εις τὰ ὄρη, τοὺς ὄρυμους καί τὰς λόχμους, ἐξακολουθεῖ καί πάλιν τό ἐθνοκτόνον ἔργον τῆς, ὑπὸ τὰ ὄμματα Ἐκκλησίας, Πολιτείας, λαοῦ, καί πλησίον ἄλλων καθήγητῶν, οἵτινες δὲν συμφρονοῦσι μὲν, ἀλλὰ δεικνύονται ἀνεκτικώτεροι ἥ ὅσον ὁρεῖλουσι καί ὅσον τοῖς ἐπιτρέπεται.

Κατὰ τοῦ τελουμένου ἐγκλήματος πρέπει να ληφθῶσι τὰ εὐλογα μέτρα, ἐνν περιωρίζεται παρ' ήμῖν ἔχως φρονήσεως καί αἰσθημα αὐτοσυντηρήσεως, τίνα δὲ τὰ μέτρα ταῦτα καί πόσον ἐπιτακτικὰ εἶνε καί κατεπείγοντα θά ἴδωμεν εις ἐπόμενα ἄρθρα.

Μηχ. Ι. Γαλανός.

ΜΑΣΣΟΝΙΑ ΚΑΙ ΑΘΕΙΑ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΥ ΜΑΣΣΟΝΙΣΜΟΥ

Επὶ τῇ ἐξαίφνης ἐμφανίσει τοῦ Μασσονικοῦ ζητήματος εὐρέθηνμεν μεταξὺ δύο γνωστῶν καί πεποισήσεων ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων· διότι ἀφ' ἐνός μὲν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν, ἀφοῦ ἐξιστόρησε τὰς ἀλλαχοῦ ἀποκρυφείας τῶν Μασσόνων ὡς κα-

κοποιῶν, κατήγγειλεν ὅτι καί οἱ « Ἀνώτεροι βαθμοφόροι μεταξὺ τῶν ἐν Ἑλλάδι Μασσόνων εἶνε πασίγνωστοι ὡς ἄθεοι καί ὡς ἐχθροὶ καί ἐμπαικταὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. » (Ὁρ. Ἐγκύκλι. Ἀρχιεπ. Πατρῶν τῆς 5 Δεκεμβρ. 1898), ἀφ' ἐτέρου δὲ οἱ ἐνδιαφερόμενοι Μασσόννοι διὰ τοῦ τύπου ὅλαις δυνάμεσι διευτυπνάνισαν ὅτι εἶνε οἱ ὠφέλιμώτατοι καί οἱ θρησκευτικώτατοι τῶν ἀνθρώπων κλπ.

Ἡ θέσις τοῦ θέλοντος να κρίνῃ ἀνεξαρτήτως τῶν ἀλλαχοῦ Μασσόνων περὶ τῶν ἐνταῦθα ἡτο δύο κολος, διότι περὶ τῆς ἀθείας καί τῶν ἐν γένει κακουργημάτων, αἵτινα διεπράχθησαν εις ἄλλα κράτη παρὰ τῶν Μασσονικῶν Στοῶν ὑπάρχοντι συγγράμματα ἐξιστοροῦντα ἀναρίθμητα τερατῶδη γεγονότα, περὶ τῶν ἐδῶ ὅμως μόνον ή ἀθεΐα καί ὁ φαῦλος βίος τῶν διδασκάλων τῶν Μασσόνων μᾶς κἀμνει να πιστεύωμεν ὅτι καί ή ἐπιδιωχθεῖσα ταπεινότης καί ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς Ἐκκλησίας καί ή παντελὴς ἀδιαφορία περὶ τῆς ἡθικῆς εὐρωστίας τοῦ ἔθνους εἶνε ἀποτελέσματα τοῦ ἐνταῦθα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῷ σκότει ἐνεδρεῖοντος Μασσονισμοῦ, ὅστις, ζῶν ἐν ἀτελευτήτως σκοτεινοτάτῃ νυκτί, ἐπρόβυλεν ἐσχάτως ἐκ τῆς κρύπτῃς αὐτοῦ τήν κεφαλὴν καί ἐξήντησε στίσις ἐκ τοῦ Πρυτανείου, διότι πάντα τὰ καλὰ τοῦ ἔθνους ἐκ τῆς τρώγλης του, καί πᾶν εὐγενές ἐν τῇ τρώγλῃ του λέγει ὅτι ὑπάρχει!

Πᾶσαν ὅμως δυσκολίαν διεσκέδασε τό δραστήριον ἐμετικὸν φάρμακον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Πατρῶν δι' οὗ ἐπότισε τὴν Μασσονίαν καί ἠνάγκασεν αὐτήν να ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ χάους τοῦ στομάχου τῆς τό πολὺν ἐκ τοῦ κρυπτομένου δηλητηρίου.

Τὸ φάρμακον αὐτὸ ἦτο ή Ἐγκύκλιος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ή ὁποία ἐξεδόθη τὴν 5 Δεκεμβρίου, ὡς εἶδομεν, τὴν δὲ 14 τοῦ αὐτοῦ μηνός, μετὰ 9 δηλαδὴ ἡμέρας ἐξεδιδάθη ή ἐνέργεια καί δραστηριότης τοῦ φαρμάκου ἀρξαμένου τοῦ ἐμῆτον ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Μασσονικοῦ Κέντρου (ὅρ. « Ἐμπρός » τῆς 14 Δεκεμβρίου 1898) καί μεταδοθέντος ἀμέσως εις τοὺς « Καίρους » (ὅρ. ἐκθεσ. « Καίρων » τῆς 16 Δεκεμβρίου 1898 καί ἐξῆς) καί εις τὸν δημόσιον λειτουργόν μας! καί μέγαν ῥήτορα τῆς Μασσονίας κ. Στοῦπην καί εις ἄλλους, οἵτινες ἐγραψαν πολλὰ.

Ἡ ἐξοδος τοῦ Μασσονισμοῦ ἐκ τοῦ σκότους του ἦτο πανομοιότατη μὲ τὴν ἐξοδὸν τῶν νυκτερίδων ἐν ἡμέρᾳ ἐκ τῶν σκοτεινῶν ὁπῶν, αἱ ὁποῖαι προσκρούουσιν ἐδῶ καί ἐκεῖ ἐκ τοῦ θάμβους τοῦ φωτός τό ὁποῖον δὲν δύνανται ἐκ φύσεως να ἀπενίσουν ἀποθνήσκουν ἐπὶ τέλους συντριβόμεναι, ἂν μὴ τις εὐρεθῇ να συλλάβῃ αὐτάς καί τὰς ῥίψῃ ἐντὸς φράκτις ή χαράδρας κλπ ὅπως ἐπανεύρωσι τό ζυποῦμενον σκότος.

Ἰδοὺ ή πλήρης ἐφαρμογὴ τῆς εἰκόνης τοῦ ἠρωτήσαμεν περὶ τοῦ πότε ἐγεννήθη καί ποῦ ἐγεννήθη καί ὑπὸ τίνων γονέων ἐγεννήθη ή Μασσονία καί μᾶς ἀπάντησαν συμφώνως μὲ τὰς πησεις καί τὰς προκρούσεις τῶν νυκτερίδων. Οἱ μὲν μᾶς εἶπον ὅτι κατὰγονται ἀπὸ τὸν μεσαιῶνα, ἀπὸ τοὺς Ναίτας ή ἀπὸ τοὺς Λατόμους· οἱ δὲ ἀπὸ τὴν Ἰουδαϊκὴν αἵρεσιν τῶν « Ἐσδαίων » ἐπὶ τῶν ἡμερῶν

τοῦ Χριστοῦ· τό Μασσονικὸν Κέντρον μᾶς εἶπεν ὅτι ή Μασσονία ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς χιλιάδας ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ὁ κ. Στοῦπης ἀπὸ τῆς κτίσεως τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἄλλος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωϋσέως, ἄλλοι ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν, ἀπὸ τὰ Αἰγύπτια δηλαδὴ μυστήρια, ή ἀπὸ τὰ Ἑλευσίνια, ή ἀπὸ τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, ή ἀπὸ τοὺς Πυθαγορείους, ή ἀπὸ τοὺς Θεραπειάτας, ή ἀπὸ τοὺς Δρυΐδας, ή ἀπὸ τοὺς Τυρρηνοὺς Πελαγοῦς, ή κατὰ τὸν Μασσόνον Ἀνδερσὸν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ! ή κατὰ τὸν Ὀλίβερν τοῦ Σεβ. Μασσόνου κ. Ν. Γαζῖ ή Μασσονία, ὡς λέγει, ποιητικώτερον « Ἀνάγει τὴν γένεσιν αὐτῆς πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου! »

Ἀφήσαντες αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου χάους καί σκότους, ἀφοῦ δὲν δύνανται να προσδλέπωσι τὸ φῶς ἠρωτήσαμεν αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχῶν, τῶν ἡθικῶν βάσεων καί τῆς διδασκαλίας τῆς Μασσονίας καί μᾶς εἶπον ὅτι αἱ ἀρχαὶ καί ή διδασκαλία τῆς Μασσονίας εἶνε πανομοιότατοι μὲ τὰς ἀρχὰς καί μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ! Ἀλλοι δὲ μᾶς εἶπον εἶνε καί δὲν εἶνε τοιαῦται· ἐρωτῶμεν ἄλλους καί μᾶς βεβαίουν ὅτι ψεύδονται οἱ πρῶτοι, διότι ὁ Μασσονισμὸς « ἔχει πηγὴν ἰδίαν διάφορον τῶν θρησκειῶν » (ὅρ. « Σκριπ » τῆς 19 Δεκεμβρίου 1898).

Ἀφήσαντες αὐτοὺς καί ἐνταῦθα εις τό σκότος τῶν μωρῶν ἀντιφάσεων καί ψευδολογιῶν τοὺς ἠρωτήσαμεν τί τὰ θέλουν τὰ σφηνιά, τὰ μιστριά, τὰ πιλοφόρια, τοὺς διαδήτας, τὰ γωνιάμετρα, τὰς ποδιάς κλπ. Μασσονικὰ παράσημα καί μᾶς εἶπον ὅτι εἶνε « ἐμβλήματα » συμβολίζοντα τό ἔργον τῆς Μασσονίας, τὴν κατεργασίαν δηλαδὴ τῆς ἀξέστου ἀνθρωπότητος καί ὅτι εἶνε εἰλημμένα ἐκ τῆς οἰκοδομικῆς τέχνης τοῦ Χιράμ, ὅστις ἐπίσης εἶνε « Ἐμβλημα » τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος!

ἠρωτήσαμεν τὴν ἱστορίαν καί μᾶς λέγει ὅτι καί ταῦτα εἶνε ψευδεῖς μῦθοι Μασσονικοί, διότι ἐργαλεῖα ὁ Χιράμ εἶχε τὸν ἄκμονα (ἀμόνι), τὴν βαρυνά, τὴν πι ράγαν, τὸ ψυσερόν κλπ. ἐργαλεῖα τῆς κατεργασίας τοῦ χαλκοῦ, διότι ὁ Χιράμ οὔτε ὑπάτος Ἀρχιτέκτων ἦτο, ὡς λέγουν οἱ Μασσόννοι, οὔτε τέκτων οἰκοδομῶν, ἀλλὰ χαλκεὺς κατασκευάσας ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος « δύο χαλκοὺς στύλους . . . , τοὺς λέβητας, τὰς θερμαστρεῖς, τὰς ψάλας » καί « Πάντα, λέγει ή Γραφή, τὰ ἔργα τοῦ βασιλέως ἡ ἐποίησε Χιράμ χαλκῷ καὶ ἄρδην » (ὅρ. Βασιλ. Γ'. VII, 18, 40, 45).

Ἀφήσαντες αὐτοὺς καί εις τό ἐνταῦθα πυκνὸν σκότος τῶν μυθολογιῶν τῶν ἠρωτήσαμεν τίς εἶνε ὁ Θεὸς αὐτῶν, ὅστις ἔχει ὡς εἰκόνα του τὸν μυθῶδη ψευδοαρχιτέκτονα Χιράμ καί μᾶς εἶπον, ὡς εἶδομεν, ὅτι ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος! εἶνε ὅ,τι ἕκαστος θέλει καί ὅπως τὸν θέλει, λύκοι, ἄρκοι, πρόβατα, πᾶσαι δηλαδὴ αἱ φυλαὶ τῆς γῆς καί γλώσσαι « Εὐρίσκουσι κοινὴν στέγην » ζῶσιν ἐν ἀδελφότητι! μηδαμῶς πολυμῶντον τῶν λύκων ή ἀρκῶν να βλάψωσι τὰ πρόβατα ἕνεκα τοῦ σφηνίου,

τὸ ὁποῖον κρατοῦν εἰς χεῖρας τῶν οἱ σεβάσμιμοι τῶν Μασσόνων.

Τὸ Μασσοπαιδικὸν σφύριον μάλιστα θαυματουργικῶς μεταβάλλει τοὺς λίαν καὶ τὰς ἀρκτοὺς εἰς πρόβατα! καὶ τὸ θαυμαστότατον ὅτι ἐνὶ δὴ τῆς σφύρας αὐτῆς γίνονται πρόβατα δὲν μεταβάλλονται πάλιν τὴν φύσιν των, ἀλλὰ εἶνε καὶ ὅ,τι ἦσαν, ἀλλ' οἱ δὲν ἦσαν καὶ μένουσιν ὅ,τι ἦσαν! ὁ Ἀρχιτέκτων γίνεταί ὅ,τι εἶνε πάντες οἱ ἄλλοι χωρὶς αὐτοῦ εἶνε τίποτε, εἶνε ἥμις, τὸ ἀρνητικὸν τοῦ ἀθεοῦς μωροῦ «Ὁ σπᾶθι τοῦ Δημοκλέους» ἡ ἀθεΐα δηλαδὴ καὶ ὁ ὑλισμὸς, ὡς ὁ ἴδιος τὸν δυνάμει. Εἶνε τίποτος ὁ Ἀρχιτέκτων, γράφουσιν οἱ ἄλλοι μωροὶ ἐδῶ, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχουσιν θέσιν ὅλα αἱ θρησκείαι, χωρὶς ἥμις αὐτοῦ ὁ τίποτος ὁ ἀνομιζόμενος Ἀρχιτέκτων «ἐν ὁμαίᾳ οὐδὲν θρησκευτικόν. Ὁ Ἀρχιτέκτων καὶ ὁ «ἱερός Ναός» τῆς Μασσονίας ὑψιφύεται ἄλλος ῥύτωρ Μασσόνος εἶνε δοχεῖα «Παθὼν τὸν θρησκευτὸν καὶ οὐδεμίαν!» δηλαδὴ εἶνε ἀθεΐα καὶ ἐμπαιγμὸς πάσης ἠθικῆς ιδέας.

Καὶ ἀφοῦ, εἶπον οἱ Γάλλοι Μασσόνοι ὡς εἰλικρινέστεροι τῶν ἄλλων, ὁ Ἀρχιτέκτων εἶνε τίποτος ἀνευ οὐσίας καὶ δὲν χρησιμεύει οὐδὲ ὡς σκιάζαρον, ἀλλὰ πρὸς ἐμπαιγμὸν τῶν θρησκευτῶν τὸν πεπονημένον ἀπὸ τὸν ὅρκον μας! «Θυνημι, λέγουσιν, καὶ ὑπὸ σφύρῃ ἐπὶ τοῦ ξίφους τούτου...» καὶ ὅχι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀρχιτέκτονος, καὶ ἔχουν δίκαιον νὰ μὴ γελοῖν τὸν ἑαυτὸν τους καὶ τὸν κόσμον, ὡς οἱ ἄλλοι, οἵτινες μετὰ τὸν Ἀρχιτέκτονα τους ἐν τῷ ὅρκῳ των λέγουσιν ἐπίσης «καὶ ἐπὶ τοῦ ξίφους τούτου...» Εὐφώνησαν, ἐκραύγασαν οἱ ἄλλοι Μασσόνοι κατὰ τὸν Γάλλον συναδέλφον των. Μὴ λέγουσιν τὸν Ἀρχιτέκτονα μας! καὶ ἀπεκήρυξαν τοὺς Γάλλους Μασσόνους κατ' ἀρχάς.

Πόθεν, παρακαλῶ, ἡ εὐλάβεια αὕτη πρὸς τὸν ψευδο-ἀρχιτέκτονα των! ἀφοῦ οἱ ἴδιοι φωνάζουσιν ὅτι δὲν εἶνε τι ἄλλο εἰμὴ μία ἀντιφατικὴ ἔννοια, τὸ πᾶν καὶ τὸ μηδὲν; Ἰδοὺ τὸ διατί; διότι ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει θρησκευτικὸν ὃν καὶ δὲν δύναται νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ οἱ Μασσόνοι ἀνευ τῆς τοιαύτης θρησκευτικῆς μεθόδου διὰ τοῦ ἀνόμιματος τοῦ ψευδο-θεοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος! Ἀνευ τοῦ μέσου αὐτοῦ τὰ ὅληματα δὲν πίπτουσιν εἰς τὰ Μασσονικὰ δίκτυα, οὐδὲ κόπτεται πλέον τὸ Μασσονικὸν ξίφος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὀρκίζονται καὶ τὸ ὁποῖον τροχίζει ἡ ιδέα τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος!

Ἐκμεταλλεύονται λοιπὸν οὐ μόνον τὸν ψευδοθεόν των, ἀλλὰ καὶ τὰ κατέχοντα θέσεις μεγάλης πρόσωπα, ὅπως δηλονότι τὸν δυστυχῆ πρόγονον τῆς Οὐαλλίας, τὸν ὁποῖον τίς εἶδε πῶς ἐγέλασαν καὶ ἀνέχεσθαι νὰ τὸν κάμουν ρεντίκουλο (reliculum) εἰκονίζοντες αὐτὸν φορτωμένον μὲ σφύρᾳ μὲ ποδὶά (ἐμπροσθέντα) μὲ μασσοπαιδικὰ ἐπιμάνικα κλπ. κλπ. (ὅρ. Μασσ. Περιοδ. «Πυθαγόρας» 1897 καὶ Ἡμεροδ. γυναικ. Συλλόγου Κυμαίων 1899).

Ἀλλὰ μίπως δὲν ἐκμεταλλεύονται καὶ αὐτὸν τὸν Χριστὸν ἀνομιζόντες αὐτὸν εἰς τὸ Περιοδικὸν των μέγαν διδάσκαλον τῆς Μασσονίας; ἢ Μίπως δὲν ἐκμεταλλεύονται τοὺς Ἁγίους, τὸν Μωυσῆν δηλονότι, ἀνομιζόντες αὐτὸν ἀδελφὸν Μασσόνον καὶ

διδάσκαλον τῆς Μασσονίας! τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην ἐπίσης θεωροῦντες αὐτὸν Μασσόνον ἀδελφὸν των ἀνύκοντα εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Χριστοῦ αἵρεσιν τῶν «Ἑσσοίων»; (ὅρ. περὶ τούτου Ἡμεροδ. Γυναικ. Συλλόγου Κυμαίων 1899 σελ. 62). Τὴν ἐορτὴν δὲ τοῦ Προδρόμου δις τοῦ ἔτους 7 Ἰανουαρίου καὶ 24 Ἰουνίου συμπίπτουσιν μὲ τὰ ἡλιοστάσια, τὸ θερινὸν καὶ χειμερινόν, ἐορτάζουσι διὰ συμπίπτειν ὡς ἰδίαν ἐορτὴν τῆς Μασσονίας, διότι οἱ Μασσόνοι ἔχουν σχέσηιν μὲ τὴν λατρείαν τοῦ πυρὸς τὴν ὁποῖαν θεωροῦν ὡς λογικωτέραν θρησκείαν.

Τόσον δὲ πολὺ γνωρίζουν τὴν θρησκείαν μας οἱ πλείονες βαθμοφόροι τῶν Μασσόνων, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔφερον, ὡς παράδειγμα τῆς χριστιανικότητος των! τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην, ὥστε ἱεὶς ἐξ αὐτῶν μᾶς εἶπεν ὅτι «ὁ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ τὸ Εὐαγγέλιόν του» (ὅρ. «Ἐφημερίδα» 4 Δεκεμβρίου 1898), ἀποτελεῖ τὴν ἠθικὴν βάσιν τῶν κατωτέρων Μασσονικῶν Στοῶν! Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ καὶ τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην καὶ πάντας ἡμᾶς, διότι τίποτε δὲν στοιχίζει εἰς αὐτοὺς νὰ μᾶς εἰκονίζουσιν ἐν ταῖς Στοαῖς φορτωμένους μὲ σφύρᾳ καὶ μὲ μιστρίδι ὀρκεῖ μόνον νὰ ἱκανοποιῖται ὁ ἱερός! σκοπὸς των, ὅστις ἐξαγιάζει διὰ τοὺς ἐχθροὺς τούτους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! πάντα τὰ ἀθέμιτα μέσα.

Πανάρετος Χ. Δουληγέρης.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΗΣ „ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ“ Ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν Γεν. Συνέλευσιν τῆς 31 Ἰανουαρίου 1899

Ἀγαπητοί,

Κατὰ Ἰούνιον μῆνα π. ἔτους ἐπληροφόρησamen περὶ τῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀρξαμένων νέων τοῦ Συλλόγου φωτιστικῶν ἐργασιῶν. Νῦν τὸ ὅλον ἔτος ἐπισκοποῦντες εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐάρεστον θέσιν νὰ πληροφορησάμεν ὑμᾶς, ὅτι αἱ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἐργασίαι τοῦ Συλλόγου διεξήχθησαν τοσοῦτον προοδευτικῶς, ὥστε δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἐλπίζωμεν, τῷ Θεῷ πεποιθότες, ὅτι οἱ ἐγκάρδιοι ἡμῶν πόθι πάντες σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐμπληρωθῶσιν.

Ἐπιθυμοῦμεν καὶ θέλωμεν πάντες οἱ ἀποτελοῦντες τὸν τῆς «Ἀναπλάσεως» Συλλόγον νὰ ἀποκτήσωμεν πολλὰ τὰ μέσα τοῦ θρησκευτικοῦ τοῦ ἔθνους φωτισμοῦ καὶ νὰ ὑπηρετήσωμεν δυνάμει καὶ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ νὰ κινήσωμεν τὸ ὑπὲρ τῆς θρησκείας ἐνδιαφέρον τῆς ἀδιαφορούσης πολιτείας.

Τὰ μέσα ταῦτα ἤρξαντο παρεχόμενα εἰς τὸν Σύλλογον ἡμῶν, ἂν οὐχὶ ἀφθονα καὶ ἐπαρκῆ, πάντως ὅμως ἱκανῶς ἐνθαρρυντικά.

Οἱ διασώζοντες ἀδιάφορον τὸ συνίστημα τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν πίστεως καὶ τῆς φιλοπατρίας Ἕλληνες, πληροφοροῦμενοι περὶ τῶν τοῦ Συλλόγου ἐργασιῶν, λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἐκδηλοῦσι τὴν μεγάλην αὐτῶν χαρὰν καὶ τοῦ Θεοῦ δῶρον πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τὴν ἐκκλησίαν θεωροῦσι τὸν ἡμέτερον Σύλ-

λον ὑπόληψιν καὶ ἐκτίμησιν αὕτη τοῦ Συλλόγου ἡμῶν εἶνε ἐν τῶν κυριωτάτων μέσων, τοῦ ὁποῖου πρωτίστως ἔχωμεν ἀνάγκην, ἵνα ἐράσσωμεν ἐθνωφελέστερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον.

Ἀνάγκη νὰ μᾶς ἐννοήσωσιν εἰς τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς μας καὶ τοὺς ἀνιδιοτελεῖς, καθαρῶς δὲ εὐαγγελικοὺς πόθους μας, καὶ νὰ μᾶς ἐκτιμήσωσιν, ἵνα μᾶς ὑποστηρίξωσιν.

Νὰ μᾶς ἐννοήσωσι δὲ καὶ νὰ μᾶς ἐκτιμήσωσι, νὰ μᾶς ἀγαπήσωσι καὶ νὰ μᾶς ὑποστηρίξωσιν οἱ πανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν εὐσεβείᾳ καὶ φιλοπατρὶᾳ κράτιστοι.

Ἡ δύναμις μας ἔγκειται εἰς τὴν εὐσεβείαν καὶ τὴν φιλοπατρίαν.

Φίλους καὶ ὑποστηρικτὰς θέλωμεν τοὺς ἀνυποκρίτως εὐσεβεῖς καὶ τοὺς εὐκρινῶς φιλοπατρίδας. Ἐν τῇ κλήρῳ καὶ τοῖς θεολόγοις εὐρίσκωμεν τούτους; Εὐτύχημα μέγα τὸ θεωροῦμεν. Ἐν τοῖς κοινωνικῶς καὶ ἐθνικῶς ἰσχυροῖς; Ἐπίσης. Ἐν τῇ λαῷ; Ὡσαύτως.

Διότι εἰς ἐν ἀποβλέπομεν καὶ προσηλούμεθα εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος διὰ τῆς θρησκευτικῆς τῶν τέκνων αὐτῆς ἀναπλάσεως.

Τὴν μεγίστην ταύτην ἀνάγκην τῆς ἐμπρεπούσης ὑπολήψεως καὶ δικαίας ἐκτιμήσεως τοῦ Συλλόγου ἡμῶν παρατηροῦμεν ἱκανῶς πληρωθεῖσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ἐκτιμῶσι τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν ἔργον μας οἱ εὐσεβοῦντες ἰσχυροί, προσέχει εἰς τοῦτο ὁ λαός, ἤρξαντο προθυμοποιούμενοι εἰς τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ οἱ εὐποροῦντες.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἐξελέξατο μέλη τῆς ὑπ' αὐτοῦ συσταθείσης καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου θεθείσης περὶ τῆς ἀρχίας τῆς Κυριακῆς ἐπιτροπῆς πρὸς τοὺς ἄλλους, τοῖς διαπρεπῆ κατέχουσι θέσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ δημοσίᾳ τοῦ ἔθνους ὑπηρεσίᾳ, καὶ δύο τῶν ἐργατῶν τοῦ Συλλόγου ἡμῶν. Ἐν τούτῳ τρανῶς ἐδείχθη ἡ ἐκ μέρους τῆς πολιτείας εἰς τὸν Σύλλογον ἡμῶν προσοχὴ καὶ ἐκτίμησις αὐτοῦ.

Πάντες οἱ σεβασμιώτατοι Ἕλληνες ἀρχιερεῖς, οἱ προσοχὴν δόντες καὶ βεβαιωθέντες περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἔργου τοῦ Συλλόγου ἡμῶν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τούτου ἐκφράζονται καὶ πρὸς τὸν Σύλλογον καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ὑποστήριξιν παρέχουσι.

Πάντες οἱ ἐνθέρμου πίστεως καὶ ζήλου, καὶ οἱ ὑγιεῖς παιδεύσεως Ἕλληνες κληρικοὶ τὴν φωτιστικὴν τοῦ Συλλόγου ἡμῶν ἐργασίαν θαυμάζουσι καὶ τιμῶσι καὶ τὸ καθ' ἑαυτοὺς προθυμῶς ὑποστηρίζουσιν.

Οἱ ἐν Ἀθῆναις καὶ Πειραιεὶ εὐσεβοῦντες καὶ φιλοπατρίαν ἔχοντες, λαμβάνοντες γνῶσιν τῆς ἐργασίας τοῦ Συλλόγου, τὴν ἐκδοσὶν τοῦ περιοδικοῦ προθυμῶς ὑποστηρίζουσι καὶ εἰς τὰς σχολὰς αὐτοῦ τακτικῶς φοιτῶσιν.

Ἐν Ἀίγιῳ ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐνθουσιωδῶς ὑποστηρίζεται, ἐν Πύργῳ τῆς Ἡλείας ἐπίσης, οὐχ ἥττον δὲ καὶ ἐν Ἰτέᾳ καὶ ἐν Ἀμφίρῳ, ἐν Ἀγρινίῳ καὶ Κορίνθῳ εἰς πάσας δηλ. τὰς πόλεις ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ κ. Μ. Γαλανός ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ἀποσταλεῖς εἰδὼς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διὰ σειράς θρησκευτικῶν καὶ

ἠθικοκοινωνικῶν ὁμιλιῶν, ἰδρύσας, ὡς γνωστὸν ὑμῖν, ἐν Αἰγίῳ καὶ Πύργῳ τμήματα τοῦ Συλλόγου.

Ἡ ζήτουμένη ἡμῖς οἱ τὸν Σύλλογον ἀποτελοῦντες; Ἐπομένως καὶ ἐπαναλαμβάνομεν. — Ζητοῦμεν νὰ βοηθῶμεν νὰ φωτίσωμεν τὴν ἐπιστήμον Ἐκκλησίαν, ζητοῦμεν νὰ φωτίσωμεν διὰ παντός δυνατοῦ εἰς ἡμᾶς τρέπου λαόν καὶ πολιτείαν.

Πρὸς τοῦτο ὁ Σύλλογος ἡμῶν διαθέτει τὴν δύναμιν τοῦ περιοδικοῦ του.

Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιεῖ τὰς λαϊκὰς αὐτοῦ σχολὰς.

Πρὸς τοῦτο, ἐκπληρῶν ἐν τινὶ μέτρῳ ὅ,τι ἀλλαχοῦ αἱ ἱερογραφικαὶ ἐταιρεῖαι, ἀνέθηκεν εἰς τὴν Κεντρικὴν αὐτοῦ ἐφορείαν ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως τμημάτων καὶ σχολῶν νὰ ἐπιμεληθῇ τῆς παρ' ἡμῖν διαδόσεως τῶν Ἀγίων Γραφῶν.

Καὶ πρὸς τοῦτο, ὑπερβάλλων τὰ ἀλλαχοῦ ἐπιτελεσθέντα, ἀπαράσας νὰ προβῇ εἰς ἐκδοσὶν τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀκολουθούσης εἰς ἕκαστον κεφάλαιον τοῦ κειμένου ἐρμηνευτικῆς αὐτοῦ παραφράσεως καὶ προσευχῆς ἐκφραζούσης αἰσθηματικῶς τὴν ὅλην τοῦ κεφαλαίου ἔννοιαν.

Ἰνα τὸ ἔργον τοῦτο συντελεσθῇ, ἀνάγκη νὰ προσέξωσι εἰς τὸν πτωχὸν ὡς Σύντονον ἡμῶν, εὐσεβεῖς καὶ φιλοπατρίδες Ἕλληνες εὐποροῦντες.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκατομμυριοῦχων καὶ τῶν εὐπορούντων ἐν γένει δὲν εἰδὼσιν ἀκρίβη μέχρι τοῦδε ταύτην διάθεσιν. Ἀλλὰ καθὼς ὅλα τοῦ Συλλόγου ἡμῶν τὰ ἔργα ἢ θεῖα Πρόνοια διευθύνει, οὕτω καὶ τὸ περὶ αὐτοῦ λόγος ἔργον.

Δὲν προσέσχον εἰς αὐτὸ οἱ ἐν Ἑλλάδι εὐποροῦντες, λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ, καὶ δὲν εὐρέθησαν μετὰ τούτων ὑποστηρικταὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐξευρέθη ὁ τῆς Θεῆς Προνοίας πρῶτος πρὸς τοῦτο ἐκλεκτός, ὁ συνδυάζων, καθ' ὃν διὰ πραγμάτων βεβαιούται, τὴν εὐτίθειαν μετὰ τῆς φιλοπατρίας, ὁ ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος Βαγιανέλης, ὁ ἐν Κιέθῳ τῆς Ρωσσίας διαμείνων.

Ὁ κληρικὸς αὗτος προσέσχεν ἀπὸ τῆς ὕψους τοῦ Βορρᾶ εἰς τὸ φωτιστικὸν τοῦ Συλλόγου ἡμῶν ἔργον καὶ εὐκρινῶς ἐπεθύμησε νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν θρησκευτικὸν φωτισμὸν διὰ τοῦ φωτίζοντος Συλλόγου.

Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς προσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης 19 σχοδὸν χιλιάδας δραχμῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς γενναίας ταύτης προσφορᾶς τὸ Συμβούλιον προβαίνει κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, οὗ τὴν ἐρμηνευτικὴν παράφρασιν καὶ τὰς προσευχὰς ἐφιλοπόνησεν ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Κ. Διακονάκης.

Εἰς τοῦτο θὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ἐκδοσις τῶν λοιπῶν Εὐαγγελιστῶν σὺν τῷ χρόνῳ δὲ ἡ ἐκδοσις ἀπάσης τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Εἰς τὴν ἐκδοσὶν ταύτην ἔχωμεν τὴν πατρικὴν εὐλογίαν καὶ ἐγχαρίσιν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς θὰ παρέλθωμεν ἀλλ' ὁ Σύλλογος ἡμῶν ἐν ὅλῳ ὄσῳ, διότι τὰ ἔργα τῆς Θεῆς Προνοίας δὲν ἐνθαρρύνουσιν. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Συλλόγου ἡμῶν θέσιν τιμῆς ὑπερέχου δικαιοῦται νὰ κατέχῃ ὁ εἰρημὸς κληρικὸς, ὁ μέγας τῆς «Ἀναπλάσεως» εὐεργέτης πρὸς ἱδρύσιν ἱερογραφικῆς ἐταιρείας καὶ πρῶτος ὡς ἰδρυτὴς αὐτῆς ἐπαξίως ἀνακηρυγτέμενος.

— Τμήλ. καὶ ἔκδοσις εἰς τὴν Μελέτιον Βαγιανέλλη.

Διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ ταύτης θὰ συνθεσῶμεν νὰ παρουσιάσωμεν πιστὰ τῆς ἐργασίας τῆς « Ἀναπλάσεως » μαρτύρια καὶ νὰ βεβαιώσωμεν διὰ προσημάτων τοὺς ὑπὲρ τοῦ ἔργου τούτου ἀγῶνας ἡμῶν.

Τούτο εἶναι τὸ σημαντικώτερον γεγονός ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρὰ εὐπορούντων ὑποστήριξιν τοῦ Συλλόγου εἰς τὰ ἔργα του.

Τις τῆς μεγάλης ταύτης δωρεᾶς ἔχομεν καὶ ἄλλους οἱ ὅποιοι προσήνεμον ποσά τινα εἰς τὸν Σύλλογον οὐχὶ ἐκ περισσεύσεως πλούτου, ἀλλ' ἐκ περισσεύσεως ἀγάπης καὶ στοργῆς πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου.

Οἱ δωρηταὶ οὗτοι εἶναι οἱ ἑξῆς :

Δωρεαὶ πρὸς τὴν « Ἀναπλάσιν »

Γ. Μιχαήλ ἐν Πάτραις - Σοῦτ. φρ. 100	Δρ. 146.50
Ἀγ. Ζωγράφος ἐν Πατρὺν Πόλει ρούβλ. 25	» 97.50
Γ. Μεσσινέζης ἐν Αἰγίῳ	» 10.—
Γ. Νικολαΐδης ἐν Ἀθήναις	» 10.—
Ἀνώνυμος ἐν Πάτραις	» 5.—
Σπ. Γιαννουλάκης ἐν Ἀθήναις	» 25.—
Γεώργιος ἀρχιμανδρίτης ἐν Μίσσῃ φρ. 22	» 31.85
Θ. Πέτρος ἐν Βαρσοβίᾳ φρ. 2	» 3.—
Μελέτιος ἀρχιμανδρίτης ἐν Αἰγίῳ φρ. 2	» 3.10
Δ. Ζουδῆς ἐν Τεργέστῃ	» 175.—
	Δρ. 515.95

Δωρεαὶ πρὸς ἐκδόσιν καὶ διάδοσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς τὸ ἀρχέτυπον κείμενον μετὰ παραφράσεως καὶ προσευχῶν.

Μελέτιος Βαγιανέλης ἀρχιμανδρίτης ἐν Κιέβῳ διὰ Μ. Βαγιανέλη φρ. 13,024.30	Δρ. 18,787.55
Ἀναγ. Χάλαρης ἐν Κιέβῳ ρούβλια 25	
Μικὲς Κανθόπουλος » » 25	
Ἰωάννης Σπαθάρης » » 6	
Ἀθαν. Πιπέρας » » 13	
Ἀριστίδης Βούσκουνας » » 6	
Δημ. Κηλίσμάνης » » 6	
Σαββ. Παρίσης » » 11 ρ. 92 Δρ. 358.75	
	Δρ. 19,146.30

Εὐχαριστίαν ὀφείλοντες εἰς τοὺς δωρητὰς τούτους καὶ ταύτην αὐτοῖς ἀπονέμοντες, ὀφείλομεν νὰ ἀπονεύωμεν τοιαύτην καὶ εἰς πάντας ἐμείνους οἱ ὅποιοι ἀνιδιοτελῶς καὶ ἀφιλοκερδῶς ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου εἰργάσθησαν συνιστῶντες τὸ περιοδικὸν καὶ αὐξάνοντες τοὺς συνδρομητὰς αὐτοῦ.

Εἶναι πολλοὶ οἱ τῆς εὐσεβείας καὶ φιλοπατρίας καλωσύνης καὶ προθυμίας ταύτης ἔχοντες, πολλοὺ δὲ χρόνου καὶ χώρου θὰ εἴχομεν ἀνάγκη ἐὰν πάντας, ὡς ἐπιθυμοῦμεν, ἐπεχειροῦμεν νὰ ἀναγράψωμεν.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν προσοχὴν, ἐκτίμησιν καὶ υποστήριξιν τοῦ ἔργου τοῦ Συλλόγου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Τίνας δὲ αἱ κατ' αὐτὸ ἐπιτελεσθεῖσαι ἐργασίαι ;

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἐκδόσεως, ἣν ἀνέγνωσα ἐνώπιον ὑμῶν κατὰ τὴν ἐκτακτὴν γενικὴν Συνέλευσιν τῆς πρώτης ἐξαμηνίας, ὅτι ἔχομεν λειτουργοῦντα τέσσαρα τμήματα· ἐν ἐν

Ἀθήναις, ἐν ἐν Πειραιῇ, ἐν ἐν Αἰγίῳ καὶ ἐν ἐν Πύργῳ τῆς Ἠλείας, καὶ τακτικὸν κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν κήρυγμα ἐν τῇ καθ' ἑαυτὴν ἑκκλησίᾳ καὶ ἀλλοτρίῳ ἐν Ἀθήναις, καὶ εἰς ὅλο νηὺς τοῦ Πειραιῶς ἐναλλάξ.

Πληροφορὴ ὑμᾶς, ἀγαπητοί, ὅτι εἰς τὰς Σχολὰς τῶν τμημάτων καὶ εἰς τοὺς νηὺς ἀσκηταὶ ἢ συρροὴ χριστιανῶν ἀποβαίνει περισσώτερα καὶ ἢ ἐκ τούτων ὑπόληψις καὶ ἐκτίμησις τοῦ ἔργου μας βαίνει αὐξανόμενη.

Ὁφείλομεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, διότι ἡξίωσεν ἡμᾶς νὰ διακονήσωμεν εἰς τὸ θέλημα του καὶ νὰ συνετελέσωμεν οἱ ἀσθενεῖς ἡμεῖς εἰς τὴν φωτισμὸν πολλῶν ψυχῶν.

Διὰ τὴν ἀληθῆς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιῇ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις χιλιάδες χριστιανοὶ διδασκόμενοι εἰς τὰς Σχολὰς τοῦ Συλλόγου προάγονται ἐν τῇ πίστει, τῇ γνώσει καὶ τῇ ἀρετῇ καὶ ἀναδεικνύονται χρηστὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος τέκνα, ὡφελίμοι καὶ ἐκαστοῖς καὶ τοῖς πᾶσι καὶ ἡχοὶ πολλοὶ τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ὡς πρὸς τὰς ἐπαρχίας τὰ μέγιστα συνετέλεσε εἰς τούτο ἡ ἐκεῖ ἀποστολὴ τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ.

Ἐὰν εἴχομεν περισσώτερος τοὺς ἐργάτας τοῦ κηρύγματος, εἰς περισσώτερα ἠθέλομεν ἐκταθῇ καὶ περισσώτερα ἠέλομεν ἐπιτελεῖσαι.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας συνετελεσθέντα ὑφ' ἡμῶν δὲν εἶναι σχετικῶς πρὸς τὰς περιστάσεις μικρὰ καὶ λόγου ἀνάξια.

Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐχαριστῆμενοι, διότι ἔχομεν τὴν ἐκτίμησιν πολλῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοπατρίδων. Δυνάμεθα νὰ εἴμεθα πλήρεις ἐλπίδων, ὅτι ὁ Σύλλογος ἡμῶν θὰ ἐκτιμηθῇ περισσώτερον καὶ παρὰ ἰσχυρῶν καὶ εὐπορούντων καὶ παρὰ τοῦ λαοῦ τοῦ εὐσεβοῦντος.

Δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἐβδομαδιαῖον περιοδικὸν εἰς καθημερινὴν πολιτικο-θρησκευτικὴν ἐφημερίδα θὰ μετατραπῇ, ὡς πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἡ δὲ Κεντρικὴ Ἐφορεῖα τοῦ Συλλόγου καὶ τὸ Συμβούλιον ἐπανειλημμένως ἐσκέφθησαν καὶ συνεζήτησαν περὶ τούτου.

Δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῆς πληρώσεως τοῦ προορισμοῦ τοῦ Συλλόγου ἐν πᾶσιν, ἀλλ' ὑπὸ ἐνὸς ἀποράβαντον ὄρον, τὸν ὅποιον δὲν δυσκολεύομαι ἀδελφικῶς νὰ διατυπώσω πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην ἀπευθυνόμενος.

Δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν μετὰ βεβαιότητος τὰ πάντα, διότι εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὑπὸ τὴν πρόνοιαν καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ διατελούμεν καὶ πρὸς ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐργαζόμεθα, ἀλλὰ ὀφείλομεν πάντες νὰ μὴ παραλείπωμεν νὰ προσφέρωμεν πᾶν ὅ,τι ἕκαστος ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου δύναται.

Ὁφείλομεν πρωτίστως πάντες ἡμεῖς νὰ ἔχωμεν ζῶσαν στοργὴν πρὸς τὸ ἔργον. Ὁφείλομεν νὰ ἔχωμεν ἀδιάλειπτον τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνθουσιασμόν καὶ νὰ θεωρῶμεν, ὡς τὸ πρῶτον τῶν ἱερωτάτων καθήκοντων ἡμῶν, τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ.

Ὁποῦδ' ὅποτε καὶ ἂν εὐρεθῇ ἕκαστος τοῦ Συλλόγου μέλος, ἔχει τὸ καθήκον νὰ γίνηται ἀπόστολος τῆς ἐργασίας ἡμῶν, πληροφορῶν περὶ ταύτης τοὺς ἀγνοοῦντας καὶ προσελκύνων εἰς ἐκτίμησιν τοὺς ἀδιαφόρους.

Ἐὰν τούτου δὲν πράττη, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐνεργὸν μέ-

λος μὲ τὰ πράγματα, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν ἀναγκαστὴν τοῦ ἐν τῷ κατὰλόγῳ τῶν μελῶν.

Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τῆς « Ἀναπλάσεως », ἀγαπητοί, πρέπει νὰ γινώσκωσι καὶ νὰ συναισθάνωνται ὅτι εἶναι μέλη ἐργασίας φωτιστικῆς, ὑψιστον ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἰθὺς σπουδῆς ἐξυπηρετούσης, καὶ διὰ τούτο πρέπει νὰ θεωρῶσιν ἐκαστὸν ὑποχρεωμένα εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἐργασίας ταύτης καὶ τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς.

Ἐὰν πάντες ἡμεῖς βεβαιώσωμεν ἐν ἔργοις τὸ γνήσιον καὶ ζωηρὸν ἡμῶν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τῆς « Ἀναπλάσεως » καὶ ἐκπληρώσωμεν τὸ πρὸς αὐτὸν καθήκον μας, μετ' ὅσης ἐκκυστος ἔχομεν δυνάμεις, δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐκτιμηθῶμεν καὶ θὰ ἐνισχυθῶμεν ἰθὺς καὶ ὕψιστος ἐπὶ τοσούτον, ὥστε σπουδαίως νὰ ὑπηρετήσωμεν εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς Πατρίδος, τὸ ὅποιον οὐδαμῶς ἄλλως θὰ ἐπιτευχθῇ ἢ μὴ διὰ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπλάσεως τῶν τέκνων αὐτῆς πρώτων.

Ἐγκαρδίζους εὐχὰς εἰς τὸν δοτῆρα παντός ἀγαθοῦ Θεὸν ἀναπέμψωμεν, ἵνα φωτίσῃ καὶ ἐνισχύσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ πρὸς τὸν Σύλλογον καθήκοντος ἡμῶν, τὸ ὅποιον εἶναι καθήκον ἐκκλησιαστικὸν ἅμα καὶ ἰθὺς.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἡ « ἘΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΛΑΘΕΙΑ » ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΣΣΟΝΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

ὑπὸ τὸν τίτλον « Συμπτώματα νοσοῦσης κοινωνίας » ἡ « Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια » τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πραγματεύεται τὸ ἐν Πάτραις καὶ Ἀθήναις μασσονικὸν ζήτημα εἰς τὸ φύλλον αὐτῆς τῆς 15ης λήξαντος Ἰανουαρίου.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τούτῃ ὁ Μεθασκισμὸς Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν ἐξαίρεται ὡς ἀζηλωτὴς καὶ ἀνὴρ ἀριστα εἰδὼς τὰ ὑπὸ τῆς ἱερέας αὐτοῦ ἀποστολῆς ἐπιβεβλημένα καθήκοντα, λίαν δὲ εὐφρυνος λόγος γίνεται καὶ περὶ τῆς ἐγκυκλίου του, « ἐν ἣ διαλαμβάνει ὅφ' ἐνός μὲν ἀφαιρητῆς πατρικῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ποίμνιον, ὅφ' ἑτέρου δὲ εὐαγγελικῆς πραότητος, ἀνεξικακίας καὶ ἀνοχῆς, καὶ ἐκ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης παρατίθενται ἀποσπάσματα τινα.

Κρίνων ἀκελούτως ὁ ἀρθρογράφος τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » τὸν μασσονισμόν ἐπάγειται περὶ αὐτοῦ τὰ ἑξῆς :

« Λίαν ἐπιεικῶς φρονοῦμεν, ὁ μασσονισμὸς χαρακτηρίζεται ὡς αἵρεσις. Εἶναι οὗτος χειρὸν τῆς αἵρέσεως. Αἱ αἵρέσεις δὲν ἀπετέλουν τοῦλάχιστον κίνδυνόν τινα κατὰ τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, ἐκ τοῦ ἔμφαντος δὲ οἱ ὁπαδοὶ αὐτῶν ἀνακηρύττοντες τὰ ἐκ τῶν φρονήματων καὶ ὑπερμαχοῦντες αὐτῶν, καθίστανον οὕτω εὐχερῇ τὴν ἀνασκευὴν καὶ ἀναίρεσιν τῶν στρεβλῶν αὐτῶν δοξασιῶν. Ἀλλ' ὁ μασσονισμὸς πρέπει καὶ φεῖναι τὸ φῶς· πᾶν δὲ ἔργον φεῖγον τὸ φῶς οὐδέποτε δύναται νὰ ἔχῃ σκοπὸν ἀγαθόν. Διὰ τούτο καὶ τὸ σκότιον αὐτοῦ ἔργον δικαιούται καὶ ὀφείλει νὰ ἀποτροπιάζῃται πᾶς φίλος τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς εἰρήνης, μέγιστα δὲ ὁ Χριστιανός. »

« Ἀλλ' οἰοῦντο καὶ νῦν τυγχάνει ὁ ὑποκρυπτόμενος αὐτῶν σκοπός, πότε, ἐρωτῶμεν, πρόκειται νὰ ἐπιτευχθῇ ; Ἀπὸ οὗ

σ' ὅπως αὐτῶν δὲν ἐπιτευχθῇ, ὅτε καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ἡμεῖς καὶ ἐκράτει ὁ μασσονισμός, πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ, σήμερον ὅτε πανταχοῦ παρακινεῖται καὶ φθίνει, καὶ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην διαλύονται καὶ ἐξαφανίζονται αἱ μασσονικαὶ σελίδες ; Τούτου ἐνεκα ἴσως οἱ ἐν Ἑλλάδι μέσται τοῦ μασσονισμοῦ ἐσκέφθησαν νὰ δεῖξωσι σημεία ζωῆς διὰ σπασμαδικῶν κινήσεων, θέλοντες, φαίνεται, δι' αὐτῶν νὰ γαλθανίσωσι τὸ πνεῦμα τῶν ἑργῶν αὐτοῦ, καταπεσόντος τέλει ἐν τῇ συνειδήσει τῶν Ἑλλήνων ἐθνῶν. Συνέβη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀποστόλων τοῦ μασσονισμοῦ ἐν Ἑλλάδι ὅ,τι καὶ ἐπὶ τῶν ἀποστόλων ἄλλοτε τῶν καθολικιστικῶν θεωριῶν. Ὅ,τε ἐν Εὐρώπῃ κατέπιπτον οἱ πεπλανημένοι ὕλιστικαί θεωρίαι, ὡς ἐπιστημονικῶς ἀστήρικτοι, ἀπακηρυττόμενοι καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν, τότε ἐν Ἑλλάδι ἀνεφάνησαν οἱ διαπρύσιοι κήρυκες τῶν τοιούτων τερατολογημάτων, ... νομίζοντες ὅτι νέον τι καὶ καινὸν διδάσκουσι, πρὸς φωτισμὸν τῆς τῆς ἐν πλάνῃ καὶ σκότει καθεύδοντος Ἑλληνικοῦ λαοῦ ! Μικρόν, καὶ τούτο τὸ κατασκευάσμα, ὅπερ ἱκανὴν ταύτας τὰς ἡμέρας παρέσχε τροφήν εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν τύπον σταυροφορίας ἐγείραντα κατὰ τοῦ θύσαντος ἐπιτελέσαντος τὸ ἱερὸν αὐτοῦ καθήκον ἱεράρχου Πατρῶν, μικρόν, λεγομένον, καὶ τούτο τὸ κατασκευάσμα θὰ καταταχθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν προεστορικῶν. Θὰ ἐπιζήσῃ ὅμως τῶν αἰώνων, λάμπουσα καὶ φωτίζουσα τὸν κόσμον διὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ φωτός ἡ θρησκεία τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀγάπης, ἡ θρησκεία τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὑψίστης ἠθικῆς, ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. »

ἹΕΡΩΝΥΜΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ Μεγαλοδισπλάσιοι

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΚΑΙ ΖΩΝΤΩΝ

Τρίτη κατάστασις τῶν ψυχῶν εἶναι ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἡμαρτηκότες ἐμετανόησαν, (ὁπλ. ἐξομολογηθέντες ἐζήτησαν τὸ θεῖον ἔλεος), ἀλλὰ ἢ μὴ φθάναντες εἰς τὸ ἄωρον τοῦ θανάτου, ἢ ἀμελήσαντες διὰ βλάβην, δὲν ἔκαμαν τὸν κανόνα τῶν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπλήρωσαν εἰς τὴν θεῖαν δικαιοσύνην, πρέπει νὰ τὴν πληρώσωσιν ἐκαὶ κανονίζονται λοιπὸν ἐκεῖ, τιμωροῦνται, κολάζονται ἕως νὰ κάμωσι τὴν πληρωμὴν. Ἀλλὰ μὲ ποῖον τρόπον νὰ κολάζωνται, μὲ φωτὶς ἢ μὲ ὕδωρ, (διὰ νὰ εἴπω οὕτω) ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν, διότι δὲν ἡξεύρομεν ἐκ τῶν θείων Γραφῶν, οὔτε παρὰ τῶν θείων Πατέρων, παρὰ τῶν ὁποίων ἐν μόνον πῦρ ἡξεύρομεν, δηλαδή τὸ ἄβυσσον τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἄν ἡ τιμωρία αὕτη τὴν ὁποίαν λαμβάνουσιν αἱ τοιαῦται ψυχαὶ μεταφορικῶς ἐννοεῖται πῦρ καθαρτήριον, ὡς ἂν ὅπου καθὼς τὸ χρυσάφιον καθαρίζεται εἰς τὸ πῦρ, τοιοῦτοτρόπως ἐκείναι αἱ ψυχαὶ μὲ τὴν τιμωρίαν ἐκείνην ἀγνίζονται καὶ δικαιούνται τέλος πάντων ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ἐννοίαν ταύτην εἰμποροῦμεν ἡμεῖς νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, καθὼς ὁ θεολόγος Γρηγόριος πῦρ καθαρτήριον ἐνομάζει. ἐκείνο ὅπου λέγει ὁ Χριστός, « πῦρ ἦλθεν βαλεῖν ἐπὶ τῆς γῆς », ἦεν ἀνελωτικὸν τῆς ὕλης καὶ τῆς πονηρίας ἕξως· μὰ πῦρ νὰ ᾔνε ὕλην, αὐτὸ δὲν ἦτο δόγμα βεβαιωμένον οὔτε εἰς τὴν Δουτικὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ νεωτεριστοὶ τῶν Λατίνων θεμελιώσαντες τούτο ἐπάνω εἰς τὸ ρητὸν ἐκείνο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτω δὲ ὡς διὰ πυρός. Ἀλλὰ τούτο τὸ πῦρ ὁ μὲν ἱερός Αὐγουστίνος εἰς τὸ περὶ πόλεως Θεοῦ, ἐξηγεῖ μεταφορικῶς, ἐννοῶν τὸ πῦρ τῶν βιωτικῶν πειρασμῶν. . . καὶ ὁ Χρυσόστομος πάλιν τὸ πῦρ ὅπου λέγει ὁ Παῦλος ἐννοεῖ διὰ τὸ πῦρ τῆς αἰωνίου κολάσεως, ὥστε οἱ

Δι' αὐτοὺς, οὕτως ἐκ τῶν θεῶν Γραφῶν, οὕτως ἐκ τῶν θεῶν Πα-
τρίων δύνανται νὰ συστήσωσι τὴν διδασκίαν τῶν περὶ τοῦ κα-
θημερινοῦ ὅλων τοῦ πυλῶν. Εἰς ταύτην κατάστασιν εὐρισκί-
μενα αἱ ψυχὰς, αὐταὶ μὲν διατηροῦνται εὖ τὴν τὴν καὶ τὴν
εἶναι ὁ Κύριος, καὶ μὲ τὴν τιμωρίαν ἐκείνην πληρῶνται τὸ
χρῆμα τῶν πρὸς τὴν θεὸν δικαιοσύνην. Ἡμεῖς δὲ οἱ
ζῶντες εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους ἐκείνου συντρέχο-
μεν μὲ τὰς προσευχὰς καὶ ἄλλας εὐποιίας, τὰς ὁποίας κά-
μνομεν διὰ τὰς ψυχὰς ἐκείνας ὡς αἰετὶς γίνεται τὸ μνημόσυνον
αὐτῶν. Ἐξόχως δὲ, ὅταν προσφέρεται δι' αὐτὰς ἡ ἀντιμαχίαν
ὡς αἰ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἀμετρον ἔχουσι τὴν ἀνεσίαν,
καὶ ὡς αὐτὸν κατ' ὁλίγον λύνεται τοῦ χρέους τὸ δεσμὸν, καὶ
ἐλευθεροὶ ἀπέρχονται τέλος πάντων εἰς τὸν χορὸν τῶν δι-
καιῶν. Πότε δὲ ταῦτο γίνεται; ἡμεῖς δὲν ἠξεύρομεν καιρὸν
διωρισμένον, τὸν λεγόμενον παρὰ Ἀγγέλους ἐν τοῖς συγκατα-
θετικαῖς γράμμασιν, οὕτως ἔχοντες βλέπομεν εἰς τὴν παλαιὰν
πράξιν τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἠξεύρομεν, πῶς ἡ ἀγία ἡμῶν
Ἐκκλησία εἶναι τὸ κειμήλιον τῶν πνευματικῶν θεσaurῶν,
καὶ τῶν θεσaurῶν τούτων οἰκονομοὶ κοινῶς εἶναι ὅλοι οἱ ἀπό-
στολοι, ἔχοντες οἱ διδάσχοι αὐτῶν ἐπίσκοποι καὶ ὅχι μόνον ὁ
Πάπας. Ὅθεν ὅλοι κοινῶς καὶ ἕκαστος πάντων δύνανται νὰ
προσφέρῃ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ τὸ πολυτίμητον αἶμα τοῦ μονογε-
νοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ, τὰ Πάθη τοῦ, καὶ ὅλον τὸν ἄπειρον καὶ
ἀκαπνάντων θεσaurισμὸν τῶν ἀρετῶν τοῦ, ὅμοῦ καὶ τὰς πρε-
σβεΐας τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν μαρτύρων τὰ αἵματα ὑπὲρ τῶν
ἐν πίστει κακοιμημένων ἀδελφῶν, καὶ τούτων τὰς ψυχὰς νὰ
ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῶν ἀνιερῶν ὑποῦ πάσχουσιν. Ὁ δὲ Θεός,
καθὼς ἐπιζητεῖ ἡ θέλη τοῦ δικαιοσύνης ἢ ἡ εὐσπλαγχνία, ὅταν
θελῇ, τὰς ἑλεῖ καὶ ἀφίνει, ἢ τὰς κρατεῖ ἀκόμη ἕως οὗ νὰ
πληρώσῃ τὸν ὑστερον κοδραντήν, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν
φωνήν.

Θεόπνευστος εἶναι καὶ θεάρεστος ἡ διέταξις τῆς ἀγίας ἡμῶν
Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἰς τὰς καθ' ἡμέραν ἀκολουθίας, ἐξόχως
εἰς τὴν ἱερουργίαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων πάντοτε μνημο-
νεύει τοὺς τεθνεώτας χριστιανούς, ἐξόχως ὅπου κάμνει τὴν
μνήμην αὐτῶν εἰς τοῦ ἐνιαυτοῦ (ψυχαστάθια καλούμενα)
κοινῶς καὶ καθ' ὅλου. Καὶ τοῦτο οὐ μάτην, λέγει ὁ ἱερός
Χρυσόστομος, ὥστε περὶ τούτου γράφει πολλὰ εἰς τὸ 1^{ον}
τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους. «Πνεῦματος γὰρ διατάζει ταῦτα
γίνεται· εἶπε γὰρ ὁ Θεός καὶ ἐτέρους ὑπὲρ ἐτέρων χαρίζε-
σθαι, ὡς τοὺς παῖδας τοῦ Ἰωβ ἐκάθαρσεν ἡ τοῦ πατρὸς θυσία»,
μάλιστα, λέγει, ὅπου ὁ κοινὸς τῆς οἰκουμένης κείτῃ καθαρ-
ισμός, ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐν τῇ ἀγίᾳ τραπέζῃ καίμενος,
καὶ λαβὼν τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου».

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Τοῦ νεωστὶ ἐκδοθέντος συγγράμματος τοῦ κ. Ι. Σκαλτσού-
νη ἀντίτυπα εὐρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Ἀναπλάσεως»
πωλούμενα ἕκαστον ἀντὶ δρ. πέντε διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ
πέντε φρ. χρυσῶν διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Τοῦ ὅλου ἔργου διαι-
ρουμένου εἰς δύο μέρη τὸ μὲν πρῶτον εἶναι ἀνατύπωσις τῆς
πρὸ πολλοῦ ἐξαντληθείσης ἐκδόσεως «Θρησκεία καὶ Ἐπιστή-
μη»· τὸ δὲ δεύτερον περιέχον δὴμῶδον τοῦ χριστιανισμοῦ
ἀπολογητικὴν εἶναι ὅλως νέον. Οἱ βουλούμενοι ἐκ τῶν συνδρο-
μητῶν ἡμῶν νὰ ἀποκτήσωσι τὸ πολυτίμητον τοῦτο σύγγραμμα,
αὐτοῦ ὁποῦ περιττὴ ἀποβαίνει πᾶσα σύστασις, δύνανται νὰ

ἀπειθύνωνται πρὸς ἡμᾶς πέμποντες συγγρόνως καὶ τὸ ἀντι-
τιμῶν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἦς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ
ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ τὴν Καινὴν Διαθήκην, δηλαδὴ τὴν Ἱερὰν
τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια,
τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ τὴν
Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγινω-
σκόμενα κατὰ Κυριακὴν Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 14 Φεβρουαρίου

Ὁ Ἀπόστολος ἐκ τῆς Α' πρὸς Κορινθ. Ἐπιστ. Παῦλ. 5' 12—20.
Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν 11—32.

Κυριακὴ 21 Φεβρουαρίου

Ὁ Ἀπόστολος ἐκ τῆς Α' Κορινθ. Ἐπιστ. 7' 8—9 2
Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον 11, 31—46.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7—8 μ. μ.

Κυριακὴ 14 Φεβρουαρίου Μ. Ι. Γαλανός
Τετάρτη 17 » Κωνστ. Διαλεγμαῖς
Παρασκευὴ 19 » Μιχαὴλ Ι. Γαλανός.
Σαββάτω 20 » Μ. Ι. Γαλανός

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

Κυριακὴ εἰς τὴν πρώτην λειτουργίαν Ἀρχ. Εὐσ. Ματθόπουλος

Ἐν τῷ ναφ Ἀσωμάτων

Πέμπτη 18 Φεβρουαρίου 6—7 ἀρχιμ. Εὐσ. Ματθόπουλος

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης 14—15 μ. μ.

Κυριακὴ 14 Φεβρουαρίου Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου

Ἐν τῷ ναφ Μεγάλου Μοναστηρίου

Τρίτη 16 Φεβρουαρίου 6—7 μ. μ. Ἀρχιμ. Εὐσ. Ματθόπουλος.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς «Ἀναπλάσεως»,
Ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφανοτροφείῳ

Κυριακὴ 14 Φεβρουαρίου 4—5 μ. μ. Ἀρχ. Π. Δουληγέρης
Τρίτη 16 Φεβρουαρίου 7—8 Ἱεροκλῆς Παπαμανώλης.
Πέμπτη 18 » 7—8 Ἀρχ. Τιμ. Ἀναστασίου
Σαββάτω 20 » 6—7 Δ. Παπαδόπουλος

ΤΥΠΟΙΣ Α. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

Ὁδὸς Ἀδριανοῦ, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἀριθ. 66